

מכתב מחולה לפיברומיאלגיה

"אנחנו מחוברות כבר שלוש שנים. הגעת אלי בעוצמה ולא עזבת את הצד הימני של ראשי. אז עוד לא הכרתי אותך. הנוירולוג אמר שהסימפטום שייך לפרפקציוניזם, אך הוא לא שמע עלייך, גם היום הוא לא מאמין שאת קיימת במדע. עד שיום אחד צנחתי בשיעור והתכווצתי, או אז בלחיצה על הנקודות גילתה לי הרופאה הרומטולוגית שיש לי אותך, חברה חדשה, לא מוכרת שהייתי צריכה להכיר דרך גופי ודרך האינטרנט.

בימים את מחליטה לנדנד לי. את מתישה את נשמת, משאירה אותי ללא כוחות, ללא חשק לעשות, ליצור ואף לפעמים לחיות. את לוחצת לי על האגן ואינך נותנת לי לעלות במדרגות, ומקשה עלי בירידה. גם אינך מסכימה שאקום מהכיסא. כבר איני אותה האימא שהחזיקה שתי צלחות בידיה, גם צלחת אחת זה לפעמים קשה, הכול עלול לצנוח כמו שצונחים אטבי הכביסה. הנימול והעקצוצים בידיים משגעים אותי. שלא לדבר על פתיחת פקק מבקבוק, מכסה מצנצנת עלול לגרום ל"פירוק מפרקים" ולנפיחות לשבועיים ולכן אני חוששת להרים את נכדי...

פיברומיאלגיה יקירת, גם בלילות אינך יכולה בלעדי, את חודרת לגופי, לשכמות, לאגן הירכיים כשיפודים שורפים. למרות שאני מנסה להרגיע אותך בסמי הרגעה, את בשלך ולכן בבוקר איני מסוגלת לקום. אני שהייתי מהמשכימות קום, אישה מלאת חיים של בוקר, פעלתנית, מוצאת את עצמי שוכבת בבוקר במיטה מבלי יכולת לקום כנערה בת שש עשרה. את מתישה אותי, את רוצה שאקשיב רק לך, ומשום שהפכתי רגישה לרעש, קשה לי לשמוע דציבלים גבוהים, ובטח לא את קול מצהלות תלמידי השובבים. ומכיוון שאת רוצה אותי רק לעצמך, את מציפה אותי בטשטוש, בסחרחורת, בחוסר מיקוד וריכוז שעוטפים אותי פתאום. האחרים לא מבינים ולא יבינו את תחושותיי... ואז באה שוב הנפילה ושוב אני רק איתך חסרת מצב רוח, ובתחושת דיכאון.

הפכנו לחברות כל כך טובות, שאינני יוצאת בערב מפחד "שייתפס" כל גופי, לרקוד אינך נותנת לי, כי אני רק שלך. גם קניות הפכו לאחרונה לפרויקט. גם אם ארצה להרים את ידי לשלום, היא תיעצר כשוטר תנועה.

אני קוראת לך חברתי, כי את מלמדת אותי בדרך הקשה איך לאזן את חיי, להיות קשובה לגופי, להרגיש נכה וללמוד לחיות איתך. לאהוב את עצמי אולי אותך? אינני יודעת..... "